

Het moet rond de jaren '96 geweest zijn dat de eerste hondenvanger werd aangesteld. Het was een zekere Eyland die rondtrok met een soort gesloten bakkerskar en steeds vergezeld was van een politieagent. Deze laatste moest er voor zorgen dat niemand de hondenvanger te lijf ging.

Toen krioelde het van honden te Oostende, zodat een belasting werd gelegd op het houden van die huisdieren. Voor elke hond diende men enkele franken neer te tellen. Het was iets meer voor de grote honden, zodat kleine en grote medalies werden uitgereikt. Gedurende lange tijd gold dan ook te Oostende de spreuk, om vergelijkingen te beklemtonen : "Klein kind, klein gat - grote hond, grote medalie". Honden zonder de nodige medalie werden aldus door de hondenvanger ongenadig opgepakt, ook wanneer de eigenaar protesteerde.

Veel honden werden door de bezitters zelf afgemaakt. Meestal door verdrinking. Ik heb nog gezien hoe levende honden geworpen werden in het Schaperssas. Bij laag water bleven ze steken in het slijk en moesten daar de dood afwachten wanneer de tij keerde.

Eigenaars konden hun gevangen honden afhalen in het slachthuis mits betaling van het verschuldigde bedrag. Bij verzuim werden de dieren na enkele dagen pijnloos afgemaakt.

§ § § § § §

Ik deed mijn eerste (plechtige communie) op Passiezondag 1898. Moeder leefde toen nog. Passiezondag was voor het gewone grut. De jongens uit het College deden hun eerste communie op de hoogdag van Sinksen. Ze hadden aldus meer kans op goed weer. Toen mijn beurt kwam was het erg koud en het volgende jaar toen mijn zuster haar Eerste Communie deed vertrok zij van thuis op de oude Vuurtorenwijk, naar het Hazegras in een sneeuwvlaag.

Daar ik leerling was van een gemeenteschool, werd ik bij de behoeftigen gerekend door de Vereniging "De Voorstanders der Gemeentescholen" en werd in een nieuw pak gestoken door dat Werk. Dat bestond uit een proper zwart kostuumpje met lange broek, een bolhoedje, zwarte molières, wit hemd met blauw strikje (kleur van de Liberalen). Moeder had schoenen doen maken bij een artiest in de buurschap (knoop-schoenen). Ik heb er niet veel plezier aan beleefd want ze waren te klein gemaakt.

We kregen een boekje met 100 tombolalootjes aan 10 centiemen stuk, om die in de buurt te gaan verkopen, maar moeder wilde niet dat ik rondleerde met die lootjes. We behielden het boekje en hadden zelfs prijs. Een paar weken nadien, of was het bij mijn Vorming, de dinsdag na Pinksteren, werden wij, de verkleden, uitgenodigd in het café bij Pier Lingier - hoek Kerk- en Breidelstraat - om witte wijn te drinken met enkele "petit-beurres". Nog wat later, op een namiddag, mochten wij op bezoek bij mevrouw Pieters, 's burgemeesters gade, en werden vergast op boterkoeken en chocolademelk. Daar was het aangenaam. We moesten elk een liedje zingen en we kregen elk een mirliton. Dat in tegenwoordigheid van de grijze mevr. Pieters en enkele andere dames op leeftijd (waarschijnlijk de dames van bovengenoemde liefdadigheidsvereniging).

Uit die jaren herinner ik mij ook nog dat de leerlingen uit de stadsscholen soms om een brood mochten gaan bij een bakker in de Vrijhavenstraat. Dat was meest na de begrafenis van een liberale ingezetene.